

טיב הקהילה

ב"ד

אמור
ט"ז אייר תשפ"ו

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"נ 6:44
מוצ"ש"ק 7:59
ר"ת 8:37

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ק ש"א 8:24 | סו"ת א' 9:48
סו"ק ש"ב 9:11 | סו"ת ב' 10:19

גיליון מס':
832

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

מגמתו למצוה זו, ויקל ראשו משאר המצוות שהינו מצוה בהן.

לשם דוגמא, לפעמים מתעורר באדם רצון להתפלל בכוונה, ויהיה זה אחר שיטיב להבין רום ערכה של תפילה, שבאמצעותה זוכה האדם הפשוט לדבר עם מלך העולם בכבודו ובעצמו, ולבקש מלפניו כל צרכיו ברוחניות ובגשמיות, ומתוך הבנתו ברום מעלת התפילה מכיר בגנותו של המתפלל בחיפזו, שמלבד מה שאינו מנצל את זכותו כדבעי, הוא גם מזלזל במלכו של עולם, שמדבר אליו מבלי שיחשוב מה שמוציא מפיו, ומתוך כך מסיק שאין מנוס מלהקפיד על תפילה במתינות ומתוך כוונה. ואכן למחרת בבואו להתפלל הוא מוציא את מחשבתו אל הפעל, ומתפלל במתינות ובכוונה. אולם עד כה התפלל עם הציבור, ומעתה גם אם מתחיל 'פסוקי דזמרה' עם הציבור, הוא מתפלל ביחידות, שהרי עליו לחשוב מה שמוציא מפיו.

זה האיש סבור שהוא 'מהדר' בעבודת הבורא, אולם מידת החסידות שבו גרם לו לעבור על חיוב גמור מצד הדין, כי התפילה בציבור הוא חיוב מדיני דשו"ע (ראה שו"ע א"ח צ. ח), ואילו התפילה בכוונה גם אם רצויה היא יותר בעיני הבורא, יכול לצאת ידי חובה בכוונת פרשה ראשונה שבקריאת שמע ובכוונה בברכת אבות והודאה, ואין זה מן הישיר לקיים מילי דחסידותא במקום שתהיה זו סיבה לעבור על החיוב, ורק אחר שזהיר לקיים כל מה שמחויב מצד הדין או שבח הוא לאדם להיות מן המוסיפים ועושים לפנים משרות הדין.

לכן, אם חפץ אדם להימנות עם המכוונים עליו להשכים קום ויקדים את ביאתו לבית הכנסת כשיעור הזמן שעליו להוסיף כדי לכוון ב'פסוקי דזמרה' ובקריאת שמע וברכותיה, כך שבשעה שהציבור יבואו לתפילת 'שמונה עשרה' ישווה את עצמו עמהם, וכיון שכבר התחיל עמהם כבר נחשב תפילתו כ'תפילה בציבור', ואין פגם אם יאריך גם הלאה בתפילתו. [אולם גם או יחרר שלא יעמיד את עצמו במקום הגורם לעבור או לשבת בתוך ד' אמות של המתפלל שגם זה אסור מצי"א.]

אם ככה יעשה אותה הוא שאכן ההתעוררות נובע מצד הטוב, אולם אם יודע הוא שאין ביכולתו להקדים את שעת תפילתו, יהיה זה מאיזה סיבה שהיא, ובכל זאת עז רצונו לכוון בתפילתו ולעבור על חובת התפילה בציבור, עליו להבין שאין זה כי אם תחבולה מצד היצר החפץ להכשילו, וימנע מלהימשך אחריה.

הוא הדבר שאנו מוצאים באחד הספרים של הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע שהמדפיסים סיפחו עמו גם רשימה של הנהגות טובות שכתב זה הצדיק לאחד מתלמידיו, ועל מקצתם הפטיר הרה"ק וכתב: 'ולפעמים יעשה בהיפך'. והקורא שאינו מתבונן בעומק הדברים אינו מבין כוונת הדברים, כי מאחר שהנהגות אלו נזכרים לטובה בין יתר הנהגות הראויים להיעשות, למה יש צורך לפעמים לשנות? וכמו כן אינו מובן מתי יש לשנות ומתי לא? אולם על פי דברינו מובנים הדברים היטב, כי כאמור, גם אם עצם ההנהגה טובה היא, מוטל על החפץ לקיימה להתבונן מקודם אם במצבו הנוכחי כשר הדבר בעיני הבורא לעשותה או לא, ואם רואה שתצא תקלה במקום תקנה יקבל שכר על הפרישה...

השי"ת יזכנו שתמיד יהיו מעשינו כרצונו באמת.

לא להדר במצוה על השבוע הברכה

אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש להקריב אשה ה' עליה ומנחה זבח ונסכים דבר יום ביומו: מלבד שבת ה' ומלבד מתנותיכם ומלבד כל נדריכם ומלבד כל נדרתיכם אשר תתנו לה': (בג, כל לז)

מסופר על מרן הגרי"ז מבריסק זצ"ל, שאחת מקפידותיו באפיית המצות היתה לאפות המצות ב'תנור ראשון', היינו תיכף אחר הסקת התנור, ומידי שנה היה קובע יום מסוים שבו יאפה את המצות באחת המאפיות הידועות שהיתה אז בירושלים. באחת השנים איחר מרן הגרי"ז מלבוו בשעה הנועדה ל'תנור ראשון', והוצרכו להמתין כחצי שעה עד בואו.

הגרי"ז שידע היטב כי איחורו גרם הפסד לבעל המאפיה, שלא היה ביכולתו לנצל את השעה לאפיית מצות, פייסו תיכף בבואו, והבטיחו שישלם לו כפי הפסידו.

כשנשאל על ידי בעל המאפיה לסיבת איחורו, התנצל ואמר, שטרדת המצות גרמו לו שלא היה ביכולתו לדקדק היטב בקריאת שמע, ולאחר שהתיישב החליט לחזור ולקריאתה. וכידוע ש'קריאת שמע' אצל הרב מבריסק היתה מתארכת לפעמים עד כדי חצי שעה, וזו היתה סיבת איחורו.

תוך כדי התנצלותו הפליט הרב משפט שיש בו לימוד לכולנו, וכך אמר: אם צריך אני למצות מהודרות מותר לו להפסיד מצות 'קריאת שמע' כתיקוניה?!

משפט זה צריך להיות לנו לעיניים בכל צעד ושעל בעבודת ה', כי הנה לפעמים מתעוררת בנו השתוקקות למצוה מסוימת, ומרוב הטרדות בקיומה אנו משימים את שאר המצוות לצדדים, וגם אם מקיימים אותן אין אנו מדקדקים לקיימן כראוי, וזו היא מעצת היצר להוסיף לנו אורה באחת המצוות כדי להפסידנו מיתר המצוות. ועלינו לדעת, שכל הידור מצוה הנוגעת בגוף מצוה אחרת, הפסידה מרובה משכרה.

הוא הדבר שרואים אנו במקראות אלו, אחר שהתורה הודיע אותנו כל מועדי השנה וחובותיהם היא מסכמת במקרא שלפנינו: 'אלה מועדי ה' וגו' להקריב אשה לה' עולה ומנחה זבח ונסכים דבר יום ביומו', ותיכף מוכיר גם שאלו החיובים הם בנוסף לשאר החיובים שעלינו לעשות באלו הימים כבכל ימות השנה. וכלשונו: 'מלבד שבתות ה' ומלבד מתנותיכם ומלבד כל נדריכם אשר תתנו לה'.

ונשאלת השאלה, לשם מה צריך הכתוב לפזרם, וכי עלתה חלילה על דעתנו שפטורים אנו בימים אלו מחובותינו בשאר ימות השנה?!

אולם רצתה התורה להורות לנו על חובותינו לדקדק גם בימים אלו לקיים את כל המצוות באותה חביבות שאנו מקיימים אותה בשאר ימות השנה, ואל נבוא חלילה לידי ולזול בהם כתוצאה ממצוות החג החביבים מצד קיומם רק לפרקים.

נטינות כעין אלו מצויים בעיקר במועדי השנה, שבהם מצויים אנו בעוד מצוות שאין אנו מצויים בהן בשאר ימות השנה, אולם גם בשאר ימות השנה משתמש היצר בתחבולה זו, ומייקר לעיני האדם אחת ממצוות השם, כדי שישים כל

טיב המערכת

קוב"ה ואודייתא וישראל • חד הוא •

הבה נתאר לעצמנו שילד אחד ס יצא מבית ספרו, חצה את הכביש שלא כראוי ונדרס, למחרת נכנס המנהל לכיתת הילד ואמר לתלמידים: עליכם לדעת יותר טוב חשבון!.. והילדים תוהים ומנסים להבין מה פשר ההוראה הזו? מה הקשר בין ידיעת חשבון ובין מה שקרה לחברים?!

בפרשתנו אנו פוגשים את פרשת המקלל, איש אחד שיהיה בן אשה ישראלית ובן איש מצרי יצא בתוך המחנה, ורב עם איש אחר מבני ישראל, ובתוך המריבה קילל האיש את ד', והקב"ה צויה להמית את המקלל בסקילה, לכאורה כאן היה צריך להסתיים הנושא, אבל לא כך הם פני הדברים, כי בתוך הדברים כשהקב"ה אומר את דינו של המקלל: 'הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה וירגמו אותו כל העדה', מיד ממשיך הכתוב ואומר: 'ואל בני ישראל תדבר.. ונוקב שם ד' מות יומת.. ואיש כי יכה כל נפש אדם מות יומת', ועוד דיני בין אדם לחברו, ורק בסוף הפרשה חוזרים לנושא הקודם, והתורה אומרת: 'יוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה וירגמו אותו אבן', והדברים בוודאי צריכים ביאור, מדוע הכניסה התורה הקדושה דיני בין אדם לחברו בתוך פרשת המקלל?!

שבוע שעבר בפרשת קדושים למדנו את הפסוק 'ואהבת לרעך כמוך אני השם', שם כבר הבינונו כי בין אדם לחברו ובין אדם למקום - דבר אחד הם, וכך אמרו חז"ל 'הסוטר לועו של ישראל כאילו סוטר לועו של שכינה', וזה מה שאכן קרה, אותו איש רב עם בן ישראל ובתוך המריבה עמד וגידף בשם המפורש, לכך באה התורה הקדושה ללמדנו כי בין אדם לחברו ובין אדם למקום הם דבר אחד, כמו שאנחנו מבינים שלא ייתכן לריב עם מישהו ואח"כ לבקש ממנו מנות, הרי במקרה הטוב הוא יצחק עלינו, עכשיו רבת אתי ואתה בא ומבקש ממני מתנות? עלינו לדעת שכך זה אצל כל אחד ואחד מישראל, אם אנחנו מצערים אדם מישאל - אנחנו ח"ו מצערים את הקב"ה בעצמו, וכשמשמחים יהודי משמחים את הקב"ה, כי קוב"ה ואורייתא וישראל חד הוא.

(ע'פ' טיב התורה - אמור)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב הודעות

עדכוני שיחות: 0534-100024

הלכות ומנהגי ל"ג בעומר

א. יום ל"ג בעומר הוא יום הילולא דרשב"י, ובו ביום גילה את כל האירא זוטא, ולכן הוא יום שמחה, ולכבודו נוהגים קצת שמחה, וי"א שהשמחה היתה שבתאות יום העמיד ר' עקיבא החמש תלמידים שלא מתו, ורבי שמעון בר יוחאי היה ביניהם (פ"ח ס"ב), וי"א הטעם מפני שאז פסקו התלמידים מלמות (ש"ע הרב ס"ה).

ב. ירבה בשמחה ביום זה לכבוד רשב"י, כי הוא יומא הילולא דרשב"י, ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה, כידוע ממעשה מהר"א הלוי ז"ל ומועשים אחרים (בה"ח סק"ז).

ג. אין אומרים בו תחנון ולא במנחה שלפניו (רמ"א ס"ב ומ"ב שם), ואם הוא ביום ראשון אין אומרים צדקתך שבת שלפניו (לבוש ס"ה), אבל אומרים בו למנצח יענק (פמ"ג א"א סק"ג).

ד. יש נוהגין שמסתפרין ביום ל"ג בעומר, ואין להסתפר עד ל"ג בעצמו ולא מבערב, ויש מאחרונים שמקילין להסתפר מבערב (סי' תצ"ג ס"ב מ"ב סק"א).

ה. וי"א דמקומות שנוהגין שלא לומר תחנון במנחה של ערב ל"ג הוא לפי שסומכין שבתחילת ליל ל"ג פסקו האבילות, ולכן אין אומרים תחנון במנחה שלפניו כמו שאין אומרים במנחה שלפני שאר הימים שאין אומרים בהם תחנון שלילים כיומם, ולפי מנהגם מותרים ג"כ להסתפר ולישא בליל ל"ג (ש"ע הרב ס"ה).

ו. האבל מתפלל לפני התיבה בל"ג בעומר (מ"ב סי' תרע"א סקמ"ד).

ז. אין מתענים בו, ומ"א אם התענה בו תענית חלום אין צריך למייתב תענית לתעניתו (מ"ב סי' תקס"ח סק"ל).

ח. חתן ביום חופתו מתענה בו, ויש מקילים (מ"ב סי' תקע"ג סק"ו).

ט. מצוה לילך ביום זה על קבר רשב"י ובנו ר' אלעזר (סידור האר"ז רבי שבת).

י. כתב בספר שער הכוונות (פסח דרוש ב') ז"ל: ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רשב"י ור' אלעזר בנו אשר קבורים בעיר מירון כנודע, ואוכלים ושותים ושמים שם, אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר והלך וכל אנשי ביתו, ויש שם שלשה ימים ראשונים, של השבוע ההוא, וזה היה פעם הראשונה שבא ממצרים, אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אח"כ. והה"ר יונתן שאג"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל, שהולך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משתה ושמחה. גם העיד הה"ר אברהם הלוי כי בשנה הנוכח הלך גם הוא שם, והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכון, נחם ה' אלהינו את אבלי ציון כו', וגם בהיותו שם אמר נחם כו', ואחר שגמר העמידה אל מורי ז"ל כי ראה בהקיץ את רשב"י ע"ה עומד על קברו, ואמר לו אמור אל האיש הזה אברהם הלוי כי למה אומר נחם ביום שמחתינו, והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב, ולא יצא חדש ימים עד שמת לו בן אחד וקבל עליו תנחומין, וכתבתי כל זה להורות כי יש שורש במנהג הזה הנוכח, ובפרט כי רשב"י ע"ה הוא מומשה תלמידו הגדולים של ר' עקיבא ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר עכ"ל.

יא. מחנכים את הבנים במצות לא תעשה זה היא לקיפו פאת ראשכם.

יב. כשמגלח האב את בנו יניח לו פיאות ויאמר לו כך צוה ה' שאנו בני א-ל חי (משכיל אל כלל א פרט ב').

יג. מנהג ארץ ישראל שעושין שמחה בתגלחת הראשונה של קטן שמחנכין אותה במצוה להיות לו פיאות הראש (שע"ת סי' תקל"א סק"ב).

יד. התחיל להסתפר בל"ג בעומר ולא הספיק לסיים עד ששקעה חמה, מותר לסיים את ההסתפרות (ארוחות רבנו בשם החור"א).

טו. כתב בביאור הלכה (סי' רנ"א ד"ה אפילו) ז"ל: אגב דאירינן בענין תספורת ראיתי להוכיח ענין אחד מה שאיזה מהמון נכשלין בו ועוונותינו הרבים, והוא בענין איסור הקפת פאת הראש וכמו שאבאר, כי יודע דעל איסור הקפת פאת הראש יג"כ לאו בתורה והוא הלאו דלא תקיפו פאת ראשכם, וי"א דפאת הראש חמור עוד מפאת זקן דעובר על הלאו אפילו אם מעבירים במספרים כעין חער דהיינו סמוך למטה, ושיעור הפאה הוא מכנגד שער שעל פדחתו ועד למטה מה האוזן מקום שהלחי התחתון יוצא ומתפרד שם, וכל רוחב השערות שבמקום זה לא תגע בו יד להעבירם מצד שהוא הכל בכלל פאת הראש, ומשם ולמטה מתחלת פאת הזקן, וכמבואר כ"ז בש"ע י"ד סימן קפ"א עיי"ש, גם אחד המקיף ואחד הניקף הוא בכלל לאו זה וכמבואר שם. ובעוונותינו הרבים מצוי שמעבירין את הפאות עד סמוך לברשן ממש ואין משיירין כלל ויש בזה חשש דאורייתא והיה להם לשייר עכ"פ קצת מן הקצת, וביותר מזה יש מהבחרים שבעת שהספר מספר ראשו הוא מגלח לו השער שאצל אזנו, והוא מחמת שמוטעין שחושבין שפאת הראש קרא רק מה שאנו קורין פאה, ולא כן הוא כאשר כתבנו והוא לאו גמור דאורייתא ל"ד, וגם זה הלאו הוא אפילו על הניקף וכל"ע עכ"ל.

טז. יש נוהגים לירות בקשת ביום ל"ג בעומר (לקוטי מהר"ח בשם הרבה צדיקים).

יז. ולסיום נעתק דברי הבני יששכר (מאמרי חודש אייר מאמר ג) שכתב ז"ל: מנהג ישראל תורה להדליק נרות ומאורות לכבוד האור כי טוב, שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר, ט"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד נשמת מאורי התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום הזה, ולכבוד ספרו הזוהר הקדוש המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו, והיא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבוא משיח צדקינו, ותבין לפי זה אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום זה על ציון הרשב"י הוא שלא כדרך הטבע, דכתיב אור צדיקים ישמח עכ"ל.

טיב הבנין - ביאור טעם מנהג ה'חאלאקה' בל"ג בעומר במידון - להזהיר גדולים על הקטנים

הנה בריש פרשתן כתיב (ויקרא כא, א), "ויהאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרתם אלהם לנפש לא יטמא בעימיו". ופירש"י הטעם שכלל הכתוב 'אמור ואמרת', הרי לכאורה היה די לומר 'אמור אל הכהנים'. אלא 'אמור' להזהיר את עצמן, 'ואמרת' אליהם, להזהיר גדולים על הקטנים.

מסירות נפש בפועל למען חינוך הבנים כראוי והנה הענין גדול זה, 'להזהיר גדולים על הקטנים', מצינו עד מאד אצל הרשב"י הקדוש. וכמו שראים בסיפור הדברים של גזירת מלכות רומי גל רבי שמעון בר יוחאי, שגורו עליו שיהרג מפני שגינה את המלכות ואמר, שכל מה שעשו הרומאים לעצמם עשו, רק בשביל טובת עצמם. ומסופר בגמרא (שבת נ"ג), שכאשר שמע רבי שמעון בר יוחאי את הגזירה, ברח ביחד עם רבי אלעזר בנו לבית המדרש, ולאחר זמן רב כשחשש רבי שמעון שיוודע מקום מסתורו, על ידי שיעצרו את אשתו, הלך וברח ממש - וגם הפעם ביחד עם רבי אלעזר בנו במערה, והרומים חיפשו וחיפשו אחריהם, ובנס לא מצאו אותם.

ונשאלת השאלה הגדולה, הרי ההלכה היא שאין סומכין על הגט (פדיושין ל"ט), ואם כן איך התיר רשב"י לעצמו לברוח למרתון צורים ביחד עם בנו, ולהכניס בזה את בנו למקום סכנה. הרי רבי אלעזר לא היה נכלל כלל בגזירת המלכות, והיה יכול להישאר בשלווה והשקט בביתו כל השנים, ואם כן למה זה לקח אותו למערה, הרי הדבר ברור שאם חסו ושלוש הרומאים היו מוצאים אותם, היו הורגים את שניהם כאחד, למרות שעצם העבירה נגד מלכות רומי עשה רק רבי שמעון בר יוחאי, אך היות שרבי אלעזר בנו מתחבא יחד עם אביו, היה נחשב בזה כמסייע לאביו, וגם הוא היה נחשב מעתה כמורד במלכות רומי, ואם היו נמצאים, היו שניהם נידונים למיתה רח"ל.

שמעון תליד, ואי לא, לא תליד. ופירש"י, כל שאמו יולדת, תבקש רחמים, "הי רצון שיהא כרבי שמעון". כל אם צריכה להשתוקק ולבקש ולהתחנך על בנה שיהיה גדול כרבי שמעון בר יוחאי, וכבר צריכה להתפלל כך מיד שעה שנולד. ונשאלת השאלה, למה יש לנו להתפלל שיהיה הבן דייקא כרבי שמעון, הרי היו עוד תנאים קדושים, אבות הקדושים ושביטי קה, מהו הענין להתפלל דייקא שיהיה כמו רבי שמעון? ועוד זאת יש להבין המנהג של כלל ישראל, להעלות במסירתו נפש את הפעוטים הקטנים בני שלש שנים להר הקדוש מירון, כדי לערוך להם מנהג ה'חאלאקה', למוחו להם דייקא שם את שער ראשם, ולקיים דייקא שם המצוה של 'לא תקיפו פאת ראשכם'.

במנהג החאלאקה אנו מראים לרשב"י הקדוש שאנו הולכים בדרכיו

אך כל זה יובן באחת. היות שכל שאיפתינו ורצייתנו הוא, לראות רוב תענוג ונחת בקדושה מצאצאינו, ואנו משתוקקים עד מאד, שגם בנינו ימשיכו את מסורת האבות, ויחנכו גם הם צאצאיהם לתורה ולמצוות, וכך יהיה המשך הדורות לשם ולתפארת. לכן אנו מביאים את בנינו מיד בקטנותם להר הקדוש מירון, כדי להראות לרשב"י הקדוש, שאנו הולכים בדרכו הקדושה, ואנו מוסרים את נפשנו ואת נפש בנינו, להיות תמיד ליד צאצאינו אפילו כשאנו נוסעים למקום מרוחק עד מירון, בכל זאת אין אנו עוברים את בנינו אפילו זמן מועט לבד. ובשכר זאת אנו מתחנכים בציון הקדוש של רשב"י, שאכן יקיים הבטחתו, ולא ישתכח התורה מפי זרענו וזרע זרענו עד עולם.

ולכן צריכה האם להתפלל מיד בלידת בנה, "הי רצון שיהא כרבי שמעון", היינו שהבן ילך בדרכו של רבי שמעון, לא מסור נפשו עבור בנינו, להיות צמוד ומחובר אליהם לחנכם ולהדריכם. וכך תזכה האם לראות המשך הדורות, איך שבנה הנולד לה עתה, ממשיך לחנך את בניו לתורה ולחופה ולמעשים טובים בס"ד.

מישראל עד עולם. רק הביאור בזה, הדנה אנו רואים שכאשר שמע רבי שמעון את חששם של חכמי יבנה שתשכח התורה מישראל מחמת רוב הצרות במשך שנות הגלות הארוכה, מיד הודיע ואמר "חס ושלוש" שתשכח תורה. במיוחד ובדוקא ענה להם בנוסח "חס ושלוש" שהוא לשון תקיפות, כדי ללמד אותם, שדייקא על ידי הצעקה הזאת "חס ושלוש" בתקיפות, נזכה שלא תשכח תורה מישראל.

כי אין הכי נמי, כלל ישראל יסבלו קשות ומרורים במשך אלפי שנות הגלות, אך על ידי שנעמוד נחושים ונעשה כל שביכולתנו בעקשנות מרובה שלא תשכח התורה מבנינו, ולנוכח כל נסיון וצרה ומצוקה נצעק "חס ושלוש" ביראה וחלחלה, ונמסור את נפשנו ואת נפש בנינו שלא להיפרד זה מזה, ואדרבה, נישאר תמיד בדוקים וצמודים ומחוזרים לצאצאינו, כדי 'להזהיר גדולים על הקטנים' בכל המצבים, עי"ז נזכה באמת שהתורה תישאר אצלנו לעולמי עד באופן איתן וזקן, וכל שכן שלא תשכח חלילה.

ולכן דייקא רשב"י הקדוש היה התנא היחיד שקיבל האחריות על עצמו, והבטיח בהבטחה גמורה, שלא תשכח תורה מישראל לעולמי עד, כי לא תשכח מפי זרעו. כי דייקא הוא הקדוש קיים ענין בזה בשלימות, ובפועל ממש הכניס את בנו בסכנה עצומה למערה, לתנאים קשים ומרורים במשך שנים מרובות, כאשר הוא מהפכו בזה להיות 'מורד במלכות', וכל זה כדי להישאר תמיד בכל רגע קרוב לבנו - להזהיר גדולים על הקטנים. בכוח זה היה יכול להבטיח הבטחה גמורה, שלא תשכח תורה מישראל לעולמי עד, בזכות שהאבות היו קרובים וצמודים לבניהם להדריכם ולחנכם, אפילו במסירות נפש.

כל שאמו יולדת תבקש רחמים יהי רצון שיהא כרבי שמעון

ועפ"ז אפשר לבאר מה שאמרו בגמרא (מכות י"ד), 'אמר רבא, דילידא אימיה, כרבי

רק מוכרח מזה רשב"י הקדוש סבר, ש'גדול חינוך הבנים יותר מסכנת חיים', האב צריך להיות תמיד ליד בנו ולא לעזובו ולו לרגע אחד, כדי שיוכל לקיים בו תמידים כסדרם 'להזהיר גדולים על הקטנים'. אין הכי נמי, יש בזה סכנת נפשות, אך סכנה יותר גדולה יש, כשהאב נפרד מבנו למשך תקופה ארוכה כזו. כאב מאבד את הקשר עם בנו, מצבו הרוחני של הבן נמצא בסכנה מוחשית יותר, כי לא שייך שיתקיים בו 'להזהיר גדולים על הקטנים', מאחר שהוא נמצא נטוש ומופקר לבדו, מרוחק מאביו ומחנכו. על כן העדיפו רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו את הסכנה הגשמית, ומסרו נפשם בשביל להניצל מהסכנה הרוחנית.

להזהיר גדולים על הקטנים

גם אנו צריכים לנהוג באופן זה עם צאצאינו. כשם שלגבי ההוראות הגשמיות של צאצאינו אנו דואגים שיהיה להם כל מחסורם בריוח גדול, אוכל בגדים ושאר צרכניהם, כך לא פחות יש לנו לדאוג לצרכיהם הרוחניים ואף יותר, ולא לעזוב אותם 'מופקרים' לבדם בלי שמירה אפילו רגע אחד.

למה דייקא רשב"י הק' הוא זה שהבטיח שלא תשכח תורה מישראל לעולמי עד

ועפ"ז יובן מה שמבואר בגמרא (שבת קל"ה), שכאשר נכנסו רבותינו לכרם ביבנה, אמרו, עתידה תורה שתשכח מישראל, אמנם לעומתם הודיע רבי שמעון בר יוחאי ואמר, "חס ושלוש שתשכח תורה מישראל", שנאמר 'כי לא תשכח מפי זרעו'. ולכאורה יש להבין למה דייקא רשב"י הקדוש, היה התנא היחיד שקיבל על עצמו להבטיח בהבטחה גמורה, שלא תשכח תורה

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פריטיה שנשיחו ומערכת ע"ה הקוראים

"שתיקה שווה זהב"

"את חטאי אני מזכיר היום אבל אם זה ייתן חיזוק ליהודי נוסף, והיה זה שכרי!!!"

שנים רבות שנקודת התורפה שלי הוא דיבור בבית הכנסת בשעת התפילה וקריאת התורה. לא הבנתי את חומרת העניין חלולתי בכל מי שמחה בו, ששמעו ערו בו הזקנים, השבתי להם שגם אני כשאגיע לגיל שלהם, אפסיק לדבר בבית הכנסת!!

התופעה נמשכה עד שמעתי יום אחד מאחד המתפללים בסיפור לחברו: "הסגולה הטובה ביותר לקניית בית הוא להימנע מדיבור בשעת התפילה וקריאת התורה, ובנוסף זכות זה מאפשר לזכות לישועות גדולות נוספות של בריאות וכל מה צצריכים ויש מלא סיפורי ישועות בזכות זה!!!"

שמעתי את המילים הללו ומשהו נדלק אצלי. גרתי בבורו פארק בקומה שלישית עם מדרגות צרות ותלויות, כל עלייה וירידה הייתה כרוכה בקושי גדול, ומי כבר מדבר על להעלות את הקניות ללא מעלית!!

פניתי לה' ובקשתי לזכות לקנות בית בבורו פארק בקומה ראשונה, בזכות השתיקה בשעת התפילה!! רכישת דירה בבורו פארק היה עבורי בגדר חלום שברך הטבע לא יקרה לעולם!!

הגעתי לבית הכנסת נחוש שלא לדבר. זה לא היה קל בכלל, צחקו עלי שנהייתי דוס ושאלו אותי אם כבר הוזקנתי ועוד שאלות פוגעניות. אבל את אותה עקשנות שהשתמשי שלא להפסיק לדבר, השתמשתי עכשיו שלא להתבייש מכל המלעיגים עלי!!

ביום השנה לקבלה שלי, קבלתי טלפון מדודי שגר בארץ ישראל, הוא דרש בשלומי ושאל אם יש לנו דירה משלנו? כמובן שהשבתי בשלילה. הוא התעניין מדוע אין לי דירה והשבתי לו שאין לי כסף לדירה. הוא הורה לי ללכת לחפש דירה ולעדכן אותו אם מצאתי וכמה צריכים לשלם מראש מקדמה כדי לקבל הלוואה נוחה עם תשלומים נוחים. באותו יום מצאתי דירה כלבבי והוא העביר לי את הכסף למקדמה עוד באותו יום!!

אמרת לי שאין לי איך לשלם לו חזרה את הכסף. אבל הוא ענה בביטול: "אני לא לחוץ ומתי שחשב"ה ישלח לך כסף ברווח, רק אז תחזיר לי את הלוואה!!" כיום אני גר בדירה נוחה משלי והכל בזכות השתיקה בשעת התפילה. אזיין שגם אם לא הייתי זוכה לקבל דירה, הייתי ממשיך לשתוק, פתאום נהניתי מהתפילה ומקריאת התורה היחור להקב"ה!!! כפי שמר לא חבר: "אם אתה לא לבית הכנסת לדבר, איפה תלך להתפלל?!"

מכתב מאת...

המעוניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטיה מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמואלס פקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

"תנו רבנן (שבת קלח): כשנכנסו רבותינו ל'כרם' ביבנה [אלו תלמידי חכמים שהם עשויים שורות שורות ככרם - פירוש רב נסים

זכאה חולקך רבי שמעון!

"קל מן שמיא נפק ואמר: זכאה חולקך רבי שמעון! - דקודשא בריך הוא גזר לעילא, ואת מבטל לתתא" (זוה"ק ח"א השמטות דף קה).

גאון [אתר]. אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל, שנאמר (עמוס ח, יא) 'הנה ימים באים, ואנו ה' אלקים, והשלחתי רעב בארץ, לא רעב ללחם, ולא צמא למים, כי אם לשמע את דברי ה'". ובתיב (שם יב) 'ונעו מים עד ים, ומצפון ועד מזרח, שוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו'. דבר ה' - זו הלכה, דבר ה' - זה הקץ, דבר ה' - זו נבואה".

"תניא, רבי שמעון בן יוחאי אומר: חס ושלום שתשתכח תורה מישראל, שנאמר (דברים לא, כא) 'כי לא תשכח' מפני זרעו'. אלא מה אני מקיים 'שוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו' - שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחר" ע"כ.

נודע מ"ש בספרים הקדושים, הרמז המופלא שרמז כאן הכתוב: 'כי לא' תשכח' מפני זרעו - סופי תיבות יוחאי, ללמדנו שעל ידי זרעו של 'יוחאי' שהוא רבי שמעון בעל ההילולא - לא תשתכח תורה מישראל!

וכן הוא נחשב לדורות בשער הגדול והנורא של הציון הקדוש באתרא קדישא מירון: עיר וקדיש מין שמיא נ'חית [ראשי תיבות - שמעון, כי לא' תשכח' מפני זרעו] [סופי תיבות - יוחאי].

טיב מעשה נורא אשר פעל ואשר עשה רבי שמעון בר יוחאי ז"ע, מביא ה'תפארת שלמה' (שם) בהמשך דברי קישו, מתוך דברי הוזהר הקדוש (ח"א קה):

וכה דבר המעשה, בהעתקת לשונו הן והטהור של הוזהר הק' (שם) השלמה מההשטות סימן יז): "ומנן חזק רבי שמעון, וחקא (וחזא) עלמא דחשיך ואפיל, ואסתתם נהוריה. אמר ליה לרבי אלעזר, תא ונחזי מה בעי קודשא בריך הוא למעבד בעלמא".

[פעם אחת יצא רבי שמעון, וראה שהעולם חשוך ואפל ונסתם האור שלו. אמר לו רבי אלעזר [בנו], בוא ונראה מה רוצה הקב"ה לעשות בעולם]. אָלוּ ואשְׁכּוּ חַד מִלְאָכָא, דְרָמִי לִטְרַא רַבְרָא. וְאִפִּיק תְּלַתִּין שְׁלֵהוּבִין דְנִגְרָא מִפְּמִיָּה. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַה אַתְּ בְּעֵי לְמַעְבַּד. אָמַר לִיה בְּעֵינָא לְמַחְרְבִיָּה לְעַלְמָא. בְּגִין דְלֹא שְׂכִיחֵי תְּלַתִּין וְזָכָאן בְּדָרָא, דְהִכִּי גִזַּר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל אַבְרָהָם, דְכָתִיב (בְּרַאשִׁית יח, יח) 'וְהִי יִהְיֶה' בְּגִימְטְרִיא תְּלַתִּין'. [הלכו ומצאו מלאך אחד, הדומה להם ענק, שהוציא שלושים להבות של אש מפיו. אמר לו רבי שמעון, מה אתה רוצה לעשות. אמר לו רצוני להחרוב את העולם, משום שאין שלושים זכאים בדור, שכן גזר הקב"ה על אברהם, שכתוב 'ואברהם היו יחיה' - 'יחיה' בגימטריא שלושים].

אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמִטּוּ מִינֵי, זִיל קְמִיָּה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְאִמְרָא לִיה, בְּרִי יוֹחָאי שְׂכִיחַ בְּאַרְשָׁא. אָמַר לִיה הוּא מִלְאָכָא קְמִיָּה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְאָמַר לִיה, מְאִירָה דְעַלְמָא, גְּלִי קְמִיָּה מַה דְאָמַר לִי בְרִי יוֹחָאי. אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, זִיל אַחְרְבִיָּה לְעַלְמָא, וְלֹא תִשְׁגַּח בְּבֵרִי יוֹחָאי".

[אמר לו רבי שמעון, בבקשה ממך, לך לפני הקב"ה ואמרו לו, בר יוחאי נמצא בארץ! הלך אותו מלאך לפני הקב"ה, ואמר לו, ארון העולם, גלוי לפניך של שאמר לו בר יוחאי. אמר לו הקב"ה לך והחרב את העולם, ואל תשגיח בבר יוחאי].

"אתא, חזייה רבי שמעון למלאכא, אמר ליה אי לא תיזיל, גוזרנא עלך דלא תיעיל לשמיא, ותהוי באתר 'עזא ועזאל'. וכך תיעיל קמיה קודשא בריך הוא, אימא ליה, אי לית תלתין זכאין בעלמא ליהונו עשרין, דהכי כתיב (שם לא) 'לא אעשה' (אשחית) בעבור העשרים'. ואי לית עשרים ליהונו עשרה, דהכי כתיב (שם לב) 'לא אשחית בעבור העשרה'".

[בא (המלאך), ראהו רבי שמעון למלאך, אמר לו, אם לא תלך (שוב לפני הקב"ה) גזרתי עליך שלא תיכנס לשמים, ותהיה במקום של 'עזא ועזאל'. וכשתיכנס לפני הקב"ה, אמור לו, אם אין שלושים זכאים בעולם יהיו עשרים, שכן כתוב 'לא אעשה בעבור העשרים'. ואם אין עשרים יהיו עשרה, כי כך כתוב 'לא אשחית בעבור העשרה']].

"ואי לית עשרה, ליהו תרין, דאינון אָנָּא וְבָרִי, דהכי כתיב (דברים יט, טו) 'על פי שנים עדים קיום דבר'. ואין 'דבר' אלא עולם, דכתיב (תהלים לג, ו) 'בדבר ה' שמים נעשו'. ואי לית תרין, הוּא אֵת חַד, וְאָנָּא הוּא, דכתיב (משלי י, כה) 'צדיק יסוד עולם'".

[ואם אין עשרה, יהיו שנים, שהם אני ובני, שכן כתוב 'על פי שנים עדים קיום דבר', ואין 'דבר' אלא עולם, שכתוב 'דבר ה' שמים נעשו'. - ואם אין שנים, הרי שי אחד, ואני הוא, שכתוב 'צדיק יסוד עולם']].

"בה שעתא, קל מן שמיא נפק ואמר: זכאה חולקך רבי שמעון, דקודשא בריך הוא גזר לעילא, ואת מבטל לתתא. בודאי עֲלָךְ אַתְמָר (תהלים קמה, יט) 'רצון יראיו יעשה'".

[באותה שעה, יצא קול משמים ואמר: אשרי חלקך רבי שמעון! שהקב"ה גזר למעלה, ואתה מבטל למטה! בודאי עליך נאמר 'רצון יראיו יעשה']. עד

מעומק טיב זה המעשה שלמדנו כאן בוהר הקדוש, העלה ה'תפארת שלמה' לגלות בפנינו את כוחו הנצחי של התנא האלקי בעל ההילולא דנן, רבי שמעון בר יוחאי ז"ע, לזרות עולם.

כמו שממשיך ומבאר שם: "זה גופא הוא מחסדו הגדול, וטובת בני ישראל, על הכל לפי הדור, ולפי גדול צדקתו של ה'צדיק יסוד עולם', אשר בכוחו הגדול יכול להגן על הדור. - ולא לדורו בלבד הוא המשפיע, להגן עליהם בתפלותיו הזכים והצלולים, רק צדקתו עומדת לעד ולדור דורים וכו'".

עומדת לעד ולדור דורים וכו'". פרי או בדור ההוא, כגון תפלותיו של אברהם אבינו ע"ה על סדום שלא הועיל. - עם כל זאת לא שבו ויקם, כמ"ש (בראשית יח, יט) 'למען אשר יצוה את בניו וביתו אחריו, לשון צוואת ההתחברות עם כל הדורות הבאים אחריו. כמ"ש 'ואת שוועתם ישמע ויושיעם'. פירוש, הרצון של יראיו, ותפלתם שהיו מתפללים בחיים חיותם, אפילו ברבר אשר לא עשו פרי או בדור ההוא, כגון תפלותיו של אברהם אבינו ע"ה על סדום שלא הועיל. - עם כל זאת לא שבו ויקם, כמ"ש (בראשית יח, יט) 'למען אשר יצוה את בניו וביתו אחריו, לשון צוואת ההתחברות עם כל הדורות הבאים אחריו. כמ"ש 'ואת שוועתם ישמע ויושיעם' - כאשר יתפללו יעלה לרצון, להוציאם מצרה לרווחה, אמן' עכ"ל".

זכאה חולקך רבי שמעון!

כתב המקובל האלקי רבי עמנואל ח' ריקי זצוק"ל בספר הקדוש משנת חסידים (מסכת אייר וסיון פ"א אות ו-ז) בזה"ל: "מצוה לשמוח שמחת רבי שמעון בן יוחאי [ביום ל"ג בעומר], ואם דר בארץ ישראל, ילך לשמוח על קברו. ושם ישמח שמחה גדולה, וכל שכן אם הוא פעם ראשונה שמגלה ראש בנו, ומניח הפאות, שהוא מצוה" ע"כ.

"אודה ה' מאד פני, ובתוך ריבם אֶהְלֹאֵנִי (תהלים קט, ל). שזיכני ברוב טובו וחסדו באחד השנים בהאי יומא דהלולא רבא ל"ג בעומר, באתרא קדישא מירון בחצר המערה, לקיים מצוה תגלחת הראש והנחת הפאות [הלאקה], לאיש יהודי נידח אחד, שעזרני השם יתברך להשיב לבבו בתשובה לפני אביו שבשמים. והרביתי אז לשמוח עימו שמחה גדולה ברוב עם על קברו של רשב"י, כדבר איש האלקים ב'משנת חסידים' הנ"ל.

ומעשה שהיה כך היה, כעשרה ימים לפני ל"ג בעומר, עלו ובאו אצלי מאירצות הברית, איש יהודי אחד עם אימו הזקנה, שהגיעה לבקש את עזרתי בענין מסוים הנצרך לה.

כאשר נכנסו לביתי, ראה ראיית את פני האיש האמריקאי ההודו, שהיה נראה כאחד הפוקרים ה' ירחם. לבושו היה בסגנון הצעירים האמריקאים הפוזיזים, ושערות ראשו גדולות וארוכות מאוד, כאחד הריקים יושבי הקהילות [בדרך ההיפים...]. הכיפה הקטנה שהניח לראשו בטרם נכנס אצלי בקושי נראתה בין שערותיו הארוכות, ונראית עליו כדבר זר ומוזר בתוככי קווצותיו תלתלים שחרות קעורב...

לאחר שנתמלאה בקשתו של האם הזקנה, על הצד היותר טוב בעוה"ת, נפתח לבבו של הבן הצעיר, ונקשרה שיהא קצרה בנינו אודות 'תכלית החיים' בעולם הזה. האיש שיויעותיו ביהדות היו מועטות מאוד, ומתוך תסכולות רבות בהשקפה, החל לשאול שאלות רבות בזו אחר זו ביסודות היהדות.

הושבתי אותו אצלי לקברו ולעודדו, ולמדתי עמו במנוחה את היסוד הראשון שפותח לפנינו רבינו הרמח"ל זצוק"ל בפתח ספרו הגדול 'מסילת ישרים' (ריש פרק א') 'בבארור כלל חובת האדם בעולמו'. למדנו יחדיו היטב את דברי קדשו שם, כאשר פורש לפנינו את משנתו, משנת החיים, בלשונו הצח המסולא בפו: "ו'יסוד' ה'חסידות' ו'ישרש' ה'עבודה' התמימה הוא, שיתברך ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו, ולמה צריך שישוים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עושה כל ימי חייו".

"והנה, מה שהורונו חכמינו וזכרונם לברכה הוא, שהאדם לא נברא אלא להענג על ה', ולהקות מזיו שכינתו, שיהוה התענגו האמת והעדות הגדול מכל הערונים שיכולים להמצא. ויקום העיון הזה באמת הוא העולם הבא. כי הנה נברא כל הנה המעטרות לקבר הזה, אך הדרך כדי להגיע אל מחוץ חפצנו זה הוא זה העולם. והוא מה שאמרו זכרונם לברכה (אבות ד, ו) 'העולם הזה דומה לפרודור בפני העולם הבא'. והאמצעים המגיעים את האדם לתכלית הזה, הם המצוות אשר צונו עליהן האל יתברך שמו. ומוקם עשית המצוות הוא רק העולם הזה. - על כן הושם האדם בזה העולם בתחילה, כדי שיעל ידו האמצעים האלה המודמנים לו כאן וכל להגיע אל המקום אשר הוכן לו, שהוא העולם הבא, לריות שם בטוב אשר קנה לו על ידי האמצעים האלה וכו'". ע"כ מתק לשונו הור.

האירכנו בעניינים אלו כשעה ארוכה. כשכסיום השיחה ביקש הצעיר לחזור גם למחרת, ללימוד לימוד חשוב זה של תכלית החיים! וכך נמשכו שיחות חיזוק אלו עם אותו צעיר כמה וכמה ימים, בהם הציג את כל מבוכותיו שאולותיו ובעיותיו, אשר בסבלנות רבה נפתרו לפניו בזה אחר זה, בסייעתא דשמיא.

לאחר כל אמת של שיחות קודש עם האיש, נדלק בו הניצוץ הקדוש, חלק אלקי מומעל שבשעות הנשמה שבמוחו. ומשהחל להבין ולהשיג בדת שיהיה את שורשי יסודי הדת, היה נראה שהוא חפץ להתקרב יותר אל אביו שבשמים. - לפיכך אמרתי לו בתום שיחותנו, שהנה בעוד ימים ספורים יחול היום הגדול של ל"ג בעומר, וברצוני לפגוש אותו ולהיראות עימו בציון הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי במומו הר מירון.

תגובתו של האיש הייתה צוננת, הוא הפסיר בשפה רפה: נראה... אולי... והיה נשמע שאין כבונותו להרחיק נטייתו צפונה עד הגילגל העליון, אבל מצדי עשיתי אני את שלי, וחזרתי על 'ההומנה' הנכבדה מירונה, ובלבני חשבתי שאם לא יועיל לי זיכוק...

והנה מה מאוד הפותעתי, בהגיע יומא דהלולא | המשך בעמוד הבא <

- חג הפסח
- ספירת העומר
- חג השבועות
- בין המצרים
- ראש השנה
- עשית ויוה"כ
- חג הסוכות
- הנוכה
- שופ"ם
- פודים
- שבת - ד' חלקים

ההשיג בהגיונות הספרים המוכרחות
הפנסי הארבעה כרכים המכילים את כל חגי המועד
03-6194114

מכאן ומפנה
דברי הרב והרש"י
בשפת ברורה
המביא הלוטו בו
להבנת ברורה
ודרשה כבית הכנסת

השיות ודוקוקים
קשיות ותדוים
בדברי הרב והרש"י
וסקודות על הביאור

סדרה מקוטעת
על דברי הרב והרש"י
וסקודות על הביאור

רבה ל"ג בעומר בשעות הבוקר, כשהתקשר אלי האיש ובהתרגשות רבה אמר שלאחר מחשבות רבות ברצוני אכן להגיע מירונה! שמחתי מאוד על התקרבותו הטובה, וסיכמנו להיפגש בשעה מסוימת סמוך לציון המצוינת באתרא קדישא הדין.

למעשה, הקדים האיש את בואו ההרה, וביקש להתחזק יותר בטרם יעלה ויבוא תחת צילא דמהימנותא במהיצתו של צדיק, וללמוד מעט על תוכן היום הנשגב, ועל השפעת הקדושה העצומה שנראית ומורגשת בחוש בחצר המערה, ועל התנא האלוקי רשב"י בעל ההילולא ותורתו קדשו וכו' וכו'.

שוב התיישבתי עימו במתינות, ללמוד דעת ובינה כפי מידתו, ולשבר את אוזנו במה שהיא יכולה לשמוע, ולעורר לבבו במה שהוא יכול לקבל, בענייניו של רבי שמעון.

אותה שיחה היתה מרוממת ביותר, עד שנכספה נפשו וגם כלתה לחצרות ה', ומרוב צימאון נשמתו ביקש ללמוד ולהתקרב עוד ועוד. - כאשר ראיתי שהיא 'בוכת הכושר', ומן השמים עתרים ומסייעים בערו להתעלות בוכת הצדיק בעל ההילולא ובאתריה דמר. - כדקיימא לן בשליה פרק 'אמר להם הממונה' (יומא לח): "בא לטהר מסייעין אותן, תנא דבי רבי ישמעאל, משל לאדם שהיה מוכר נפט ואפרסמון כו', בא ללמוד אפרסמון אומר לו, המתן לו עד שאמדוד עמך, כדי שנתבסס אני ואתה כו'." 'והתקדשתם והייתם קדושים' (ויקרא כ, ז) - אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה, מלמטה מקדשין אותו מלמעלה".

לפיכך ניסיתי לנצל את ההזדמנות הטובה, כשליבו נפתח כאולם, והצעתי לפניו אם יש ברצונו לגלח את מחלפות ראשו הארוכות ולקיים לפני השי"ת את חובתו במצוות הפיאות, שהיא מצות עשה דאורייתא דרמי אקרקפתא דגברא... כ"א בריש פרשת קדושים (ויקרא יט, כז) 'לא תקפו פאת ראשכם, ולא תשחית את פאת זקנך'.

האיש ביקש לצאת לפוש קדשים, חזר האיש נחוש ונרגש מאוד, הוא שמח לבשר בנחרצות, שאכן גמר בליבו בהחלטה ברורה, שברצונו אכן לערוך לו 'חלקא' כאן ועכשיו על אדמת ציון הקדוש. - בעיניי דומעות אמר בהתרגשות: אינני גרוע משאר ילדי ישראל כאן, חתני החלקא הקדושים והטהורים, התמימים והמתוקים! - גם אני רוצה לחדש ולהתחדש את נשמתו, ולקצוץ את כל השערות הללו... גם בגילי ניתן להיות 'חתן חלקא'!

שמחתי עד מאוד לראות את רצינות החלטתו, והתעוררות לבבו ונשמתו באמונה תמימה יוקדת מתבערת לב ישראל קדוש. - ניגשתי עימו אפוא אל מלאכת הקדוש, ולאחר שאמרנו יחדיו בדחילו ורחימו את נוסח ה'לשם ייחוד' לקיים מצות פיאות, החילוני לערוך בו את 'ראשית הגז'... לא היתה זו מלאכה קלה, מחמת אורכם הרב של התלתיים הארוכים... ובסופה של גזיזה ותגלחת נותרו על פניו בשני צדדיו שתי פיאות ארוכות, נאות ומתולתלות יפה, שיריים שנתרו מכל הקפת שער ראשו הארוך, כדת וכדין.

האיש שמח מאוד, על שזכה לקיים את מצוותו בהידור רב כזה, אך ביקש שלא אל הוא אכן חייב להישאר עם פיאות ארוכות כל כך? אינך חייב! ענית לו בשחוק קל, אעשה עמך 'הנחה קטנה', וגזיתו לו מעט בסוף אורך הפיאות... עם סיום מצות התגלחת, לאחר שנפלו מראשו כל הקליפות והחיצוניים שהסתכבו על ראשו שנים ארוכות, היה האיש

הקלה עצומה, ליבו נתמלא שמחה גדולה קדושה וטהורה, ויצאנו יחדיו שם בחצר המערה הקדושה, בריקוד נלהב וסוער, לקול התזמורת הנעימה: 'לכבוד התנא האלקי, רבי שמעון בר יוחאי'!

האיש נתהפך לבריה חדשה, וחש כמו תינוק שנולד מחדש, ובהיותו 'חתן חלקא' בעצמו, שמח וכרכר בעוז: בר יוחאי נמשחת אשיריך, שמן ששון מחבריקיך! בר יוחאי שמן משחת קדש, נמשחת ממדת הקדש, נשאן ציץ נור הקדש, קבוש על ראשך פאךך... כטבעם של ריקודי קודש, המתלהטים ומתלהבים יותר ויותר, לא אבה האיש להפסיק מתבערת יקוד ריקודי הקודש, ב'שמחת תורה' שמוחץ למערה, לקול צילי הזמר היפה: אשרנו מה טוב חלקנו בחלולא דבר יוחאי, ומה נעים גורלנו בחלולא דבר יוחאי! ואמרתם מה לחי, רבי שמעון בר יוחאי! העומדים מסביב התפלאו למראה, מי הוא האמריקאי הזה אשר רגליו קופצות ומנרתות בשמחה נפלאה שכזו?

אך הוא לא שת ליבו לכל המבטים שהופנו אלינו מכל עבר... המשכנו עוד שעה ארוכה בריקודי הקדוש, עד שסיימנו בפומן הנהוג בפייהם של ישראל קדושים בהאי יומא עילאה, [שכנודע יש בו גם את הילולא דרבי עקיבא רבו של רבי שמעון]: 'אמר רבי עקיבא, אשיריכם ישאל, לפני מי אתם משהירין, ומי משהיר אתכם, אביכם שבשמים. ואומר (ירמיה ז, יג) 'מקוה ישראל ה'... מה מקוה משהיר את השמים, אף הקדוש ברוך הוא משהיר את ישראל'!

לאחר חג 'ל"ג בעומר' מרומם שכוה, יצא משם כאיש חדש ומחודש, הוא נהפך לבעל תשובה גמור, ונעשה יהודי כשר וישר חסיד וירא שמים מרבים. עם שתי פיאותיו הארוכות וזה להתבשם באור הגדול שבתורה הביחיל הישיבות הקדושות, לגדול ולהתעלות בתורה, שהמאור שבה מחזירנו למוטב. וכעבור כמה שנים הקים את ביתו עם נות ביתו בעלת תשובה טהורה, ויחדיו זכו לראות דורות ישרים ומבורכים, לשם ולתפארת בית ישראל.

אין ספק, שלכל זאת זכינו בזכותו הגדולה והעצומה של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, העומד כשומר נאמן על קיום מאמרו והבטחתו, החרוטה באותיות קידוש לבנה על פתח ציון קדשו: 'פי לא תשכח' מפני זרעו! בעינינו ראינו, שטיב מעשה מופלא זה, איך רשב"י נוטל בעצמו ערבות עצמאית על קיום הבטחתו לאורך כל הדורות, לכל ישראל ממש, ואף לפחותי פחותים שבהם, כשלוך הק' המפורסם בספח"ק בית אהרן (ל"ג בעומר): "כשם שהקב"ה הוא ד' לכל, כך רשב"י הוא רשב"י לכל, אפילו לפחותים." ומהשאת, הלא דברים קל וחומר, אם מיהודי נחות ורחוק, שהתגולל בין טומאת קליפת העמים הקשה בשאל תחתית, בלא שום סממני יהדות כלום, יכול היה לו רבי שמעון בר יוחאי להפוך את לבבו, ולבצע בו מהפכה אדירה שכזו, שנעשה איש חסיד ירא ושלם! - הרי בוודאי ובוודאי שגדול כוחו רב חילו של רשב"י להפוך איש יהודי טוב ירא ושלם,

שיהיה עוד יותר טוב, ועוד יותר טוב! להשיב לבב כל איש ואישה מישראל בתשובה שלמה, תשובה מאהבה, לקרב ולדמות יציר ליצורו, ולהרבות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, אמן ואמן.

ידוע ומפורסם קרב עם סגולה, כמה טרחות ויגיעות טרח רבינו ה'אור החיים' הקדוש זי"ע כשעלה עם חברות סגל תלמידיו הקדושים אל ציון קדשו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע באתרא קדישא מירון ת"ו.

לאחר טלטלי הדרך הקשה בנסיעה של שעות רבות על חמוריהם, ניכף כשראה ה'אור החיים' לפניו את מורד ההר הקדוש שבמירון, השליך עצמו בעוז מן החמור אל הארץ, והחל מטפס בידיו וברגליו הקדושות בחליכה בארץ. כשהוא מתייפח ובוכה בדמעות שלישי, היאך אוכל איש כמוני קרוץ מחומר להתקרב אל היכלו הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי, כאשר השכינה הקדושה וכל הפמליא נמצאים שם בהיכלו!

וכן במשך כל הטיפוס אל ההר היה בוכה וזועק גונח ומתאנח, ומי יוכל להתקרב אל מקום המרכה העליונה שירדה לכאן בעיון המצוינות.

ובהגיע אל המערה הקדושה והטהורה נפל עליו פחד נורא, וכל התלמידים סביבותיו כראותם גודל ייחודו ויראתו שניניהם דא לדא נשך, ונכנסו במורא גדול זה גילוי שכינה אל היכל הקדוש.

כמה לימוד זכות עצומה על עם בני ישראל קדושים וטהורים, נוכל להפיק מתוך טיב זה המעשה, לזעוק ולהתפלל לפני השי"ת בכל לב ונפש:

כמה רחוקים אנו בדורנו כיום, לור יתמי דיתמי, מאותם דרגות נשגבות של אותו צדיק עליון, ושל עוד צדיקים קדמונים באתרא קדישא הדין! ובתוך גלות קשה של ניסיונות קשים ונוראים הבעורים כאש בהסתר שבחן הסתר, כאשר נסתם כל חזון בחשכות הנורא, ואין רואים ואין מרגישים בכל חזיונות הנוראות הללו. - ואף על פי כן מאמינים אנו בני מאמינים, על אף התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, ובגודל קדושת מקום מנחת כבודו, ובאים עולים מדי שנה בשנה בהמנוינה להשתטח על קברו הטהור. - פשוט וברור שזו האמונה פשוטה הבעורת בלבבנו אנו כיום, לא תגרע מתפילותיהם הנוראות של דורות הראשונים שהיו השמים פתוחים לפנייהם. כאשר רואים אנו כיום, כמה טרחות ויגיעות עושים ישראל קדושים כדי לזכות לעלות לציון קדשו ברננה, ביומא דהילולא רבא דילה 'ל"ג בעומר', ובפרט בשנים אחרונות לפלא שמתחדרשים הקשיים בזה מדי שנה בשנה. [כנודע שככל שהדבר יותר קשה הוא יותר חשוב ויותר נעלה ונשגב]. ואף מעבר לים נוהרים רבים אל מקום חיות נפשנו ונשמחנו, ועוברים את כל עיסוקיהם כדי לזכות להתפלל מתוך אמונה פשוטה תמימה וטהורה בכוחו של צדיק, אשר להדיא אמר בתלמוד ערוך לפנינו פרק לולב וערבה (סוכה מה): "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין!"

יעלו ויבואו נא לפני כיסא הכבוד כל תפילותיהם ורמעותיהם של בני ובנות ישראל קדושים די בכל אתר ואתר, המפילים תחינתם בהאי יומא עילאה בלבבות נשברים ונדכאים, לפני מלך שומע תפילה. וכמו בדורות הראשונים אף כיום בהאי שתא דידן יפעלו גדולות ונצורות, רפואות וישועות נשבות, על דרך שהמליצו בו צדיקי עליון בלישאנא דגמרא (ברכות ט): "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הרחק!" ומהרה ונכבא לצאת מרחק קושי מר הגלות אל גאולתו השלמה ולבנין בית קדשנו ותפארתנו במהרה בימינו - אמן. "קל מן שמיא נפק ואמר: זכאך חולקך רבי שמעון, דקדישא בריך הוא גזר לעילא, ואת מבטל לתתא"

זכאך חולקך רבי שמעון!

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'
מחגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מתקשרים ☎ מזמינים ☞ מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com